

Giang Nam Chi Phong Nhan

Contents

Giang Nam Chi Phong Nhan	1
1. Chương 1: Giao Tập	1
2. Chương 2: Phong Hà	3
3. Chương 3: Giang Nam	5
4. Chương 4: Thay Thế	7
5. Chương 5: Đồ Chơi	9
6. Chương 6: Chân Tướng	11
7. Chương 7: Quên Đi	13

Giang Nam Chi Phong Nhan

Giới thiệu

Giang Nam hệ liệt Thể loại: Cổ đại Đồn rằng, ngay cả gió cũng có dung nhan, chỉ là không ai có thể nhìn thấy rõ. . . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-chi-phong-nhan>

1. Chương 1: Giao Tập

Thiên Dương nhìn thấy Mục Phong Duyên lần đầu tiên là khi y được 16 tuổi. Rất nhiều năm về sau, Thiên Dương gần như đã quên mất trong lần thoáng nhìn ban sơ ấy, y trông thấy chính là dung nhan ra sao, chỉ nhớ được vẻ tươi cười khinh khinh đậm đậm trong mắt Phong Duyên. Phong Duyên nhìn Thiên Dương, thể nhưng trong đồng tử có lẽ không hề có y. Vì thế, Thiên Dương đã nghĩ, ta phải khiến trong ánh mắt hẳn có ta, chỉ có mình ta. Thiên Dương khi đó còn là một hài tử, bởi vì là Thái tử tôn quý, lại được mọi người nâng niu trong tay, biến thành một hài tử điêu ngoa ngông cuồng. Có lẽ y không biết là mình sẽ phải trả giá những gì cho ý tưởng ngông cuồng của bản thân lúc ấy, khi đó, một đời một kiếp chỉ là một danh từ hư vô buồn cười. Thiên Dương gặp Phong Duyên, cũng liền chú định trong đời y sẽ có một người như vậy, thoát khỏi lòng bàn tay y, dù y có là cửu ngũ chí tôn cũng chẳng nắm giữ được. Thiên Dương cứ nghĩ đến đây là sẽ hơi uế oải, nhưng cũng có hơi thoải mái, y không biết, nếu mình thật sự chiếm được nam tử di thể độc lập đó, mình chẳng biết có còn muốn được y như lúc ban đầu không. Biết đâu, chiếm được rồi lại vứt bỏ, con người ta đều có thói quen cũ cả mà!

Phải sau ngày thứ ba của tiết Mang chủng, Thiên Dương mới ý thức được Tích Nhan đã rời khỏi. Một nữ tử chưa đến 20 tuổi, ở hậu cung của y 4 năm 6 tháng, nhưng thời gian gặp nàng chắc cũng chưa đến 20 ngày đâu nhỉ? Nhưng mà nàng cũng chẳng dễ tâm, cứ an vị trong cung điện của mình, tự mình sinh tồn, nàng vốn chính là kiểu người có thể một mình sống tốt, về điểm này, nàng đích xác là cùng một kiểu với Phong Duyên. Thiên Dương biết mình không nên suốt ngày lấy hai người họ ra mà so sánh, mặc dù họ là cha con, mặc dù họ có rất nhiều điểm không giống nhau, nhưng, Thiên Dương cứ thích đặt họ cùng nơi để so sánh. Phong Duyên là kiểu người làm cho người ta thoáng nhìn đã ghi nhớ, dung nhan tuyệt thế, làm cho hết thảy

diễm lệ trên đời này so ra đều kém, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng một cái như vậy, đã khiến người ta không nhận được phải ngừng thở; nhưng Tích Nhan lại khác, nàng xưng là diễm lệ không hơn, khi Thiên Dương trông thấy nàng lần đầu tiên, y thậm chí không tin nàng chính là người con gái mà Phong Duyên nhắc mãi không quên đó. Tích Nhan cũng mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng nháy mắt đã không thấy tăm hơi, đợi đến lúc nhớ tới diễm tốt của nàng, lại đã bỏ lỡ vĩnh viễn. Có đôi khi, Thiên Dương nhìn ánh mắt Tích Nhan, sẽ tự dừng phỏng đoán, nàng đang nhìn gì thế? Có lẽ là không nhìn gì đâu? Lại một kiểu với Phong Duyên.

Thiên Dương luôn không biết Tích Nhan lúc nào sẽ biến mất khỏi mình, đó là cảm giác hoàn toàn bất đồng với khi Phong Duyên biến mất. Nàng cứ im hơi lặng tiếng như vậy, cứ như thể chưa từng đến thế giới này. Không làm người ta nhớ mong, nhưng cũng chẳng quên được.

Thiên Dương đứng trong Phong Hà cung, trong viện đã không còn hoa lan, Thiên Dương biết Linh phi mình sủng ái nói hoa lan trong viện làm mình ngứa. Tích Nhan cư nhiên không nói không rằng dọn sạch những cây hoa ấy. Thiên Dương còn nhớ ngày đó, y đến Phong Hà cung, thấy mấy chậu hoa lan nở rộ ấy, tìm liền mất đi không chế đập thành thịch, ngơ ngác đứng ngoài cửa mà nhìn. Y còn tưởng là Phong Duyên đã trở lại, Phong Duyên đã trở lại... Thế nhưng người đi tới lại là Tích Nhan. Tích Nhan là người Phong Duyên yêu mến nhất trên thế giới này. Năm ấy ở trong cung, mỗi lần Phong Duyên nhắc tới Tích Nhan là khóe mắt sẽ cười ôn nhu, y nói, nữ hài nhi đó của ta ôi... Khi đó Thiên Dương đổ kỵ người con gái mình chưa từng gặp mặt ấy hơn bất kỳ ai, nghe nói nữ hài nhi đó biết đánh đàn, biết vẽ tranh, biết chơi cờ, biết ngâm thơ, tựa như trên đời này không có gì là không biết. Nhưng, nàng không thích trồng hoa lan như Phong Duyên, cũng không biết ủ rượu hoa lan...

Về sau, Thiên Dương đã gặp Tích Nhan, năm ấy, y 18 tuổi, nàng 15 tuổi. Cũng năm ấy, Phong Duyên chết. Có đôi khi, Thiên Dương đột nhiên nảy sinh ý nghĩ kỳ quái, có thể, mình gặp Phong Duyên, chính là vì trông thấy Tích Nhan chăng? Song, Thiên Dương lập tức cười cười, gạt bỏ ý nghĩ cổ quái này, sao y có thể thích Tích Nhan chứ? Nữ hài nhi lãnh lãnh đậm đậm đó, cũng chẳng phải là đặc biệt xinh đẹp, ngay cả làm nũng cũng không biết. Ngọc Linh Lung đưa về từ Giang Nam đang nằm bên cạnh, có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, còn hát hay, mình sủng nàng như vậy, có lẽ như thế là có thể quên người kia. Thiên Dương mơ mơ màng màng mà nghĩ, kết quả là trời đã sáng. Không còn Phong Duyên nữa, thời gian đột nhiên hóa nhanh.

Thiên Dương đột nhiên thích Phong Hà cung thanh thanh tĩnh tĩnh, nơi này ngoại trừ Thúy Bình thì không còn người nào khác, trên tường treo mấy bức tranh chữ Tích Nhan lưu lại, tự có một cỗ thanh vận, Thiên Dương cũng phải nhận không được mà tán thưởng vài tiếng. Bên trong hoàng cung quá huyền ảo, Thiên Dương luôn muốn đến một nơi thanh tĩnh, uống một ấm trà, hạ một bàn cờ, nghe một khúc cao sơn lưu thủy... Thiên Dương nhớ mình từng có cuộc sống như vậy. Khi đó, y và Phong Duyên cùng đọc thi từ của cổ nhân, cùng pha một ấm trà, vừa uống vừa chơi cờ. Phong Duyên đàn một khúc hảo cảm, tiếng đàn du dương, trong viện của Phong Hà cung trồng đầy hoa lan, trong không khí cũng tràn ngập mùi hương nhàn nhạt. Phong Duyên ngắt đóa hoa tươi cuối quý, tỉ mỉ nghiền nát, ủ rượu cùng gạo kê. Phong Duyên nói: đây là rượu hoa lan, dư vị hoa tửu hơi đắng...

Khi đó, thời gian trôi quá chậm, Thiên Dương ngạo mạn tưởng rằng có thể nắm giữ một đời một kiếp ấy. Nhưng trong nháy mắt, thời gian ấy đã như lan hoa điều linh, tan biến, thành ký ức xa không chạm tới...

10 năm, đó thật sự là những năm tháng lê thê buồn chán, dài đến mức chừng như có thể quên hết mọi thứ trên đời này, kể cả khuôn mặt Phong Duyên, cũng tan rã từ từ trong làn gió nhẹ nhàng ấy, mơ hồ, tan biến...

Đêm qua dường như nằm mơ, Phong Duyên đứng ở đầu kia của viện, vẻ mặt bình tĩnh, không khóc cũng chẳng cười, với vẻ mặt cách thế, nhàn nhã đứng giữa lan hoa nở rộ... Nhưng nháy mắt, lại biến thành khuôn mặt Tích Nhan...

Thiên Dương biết, thực chất bên trong, mình với Tích Nhan là cùng một kiểu người, đều là những người lãnh khốc vô tình. Trong khoảng thời gian tương ngộ bốn năm ngắn ngủi, họ đều muốn đập tan cách sống của đối phương, Tích Nhan dùng vẻ nhu thuận giả vờ để làm tan quyền uy Thiên Dương dựng nên, có lẽ nàng muốn hủy lực lượng của y, có thể nàng thù hận y hơn bất cứ ai, cho dù như vậy, nàng lại vẫn ở trong gió mỉm cười nhàn nhã, đáng vẻ chẳng liên quan gì tới thế gian. Chẳng quản những thống khổ đấu tranh trong lòng người khác.

Thế nhưng, chính vì đã quá tưởng tượng, cho nên cũng không thể đến gần, không cùng xuất hiện.

Chỉ ở nơi xa tí mà dây dưa. Bởi vì không cùng xuất hiện, họ cũng thành hai người xa lạ không chút liên quan, ngẫu nhiên ở xa tí ngưng mắt nhìn một thoáng, nhưng ngay cả mặt mày cũng không rõ lắm, chẳng qua ẩn ẩn biết được, có một người như vậy đứng ở nơi như vậy, không thể tới gần cũng không thể rời xa. Chính giữa, có một nam tử tên Phong Duyệt, liên lụy họ, để lại thù hận, để lại bi ai.

Phong Duyệt... Phong Duyệt... Thiên Dương gọi cái tên này trong mơ. Thế nhưng lại luôn vô cơ hoài nghi người này có phải tồn tại, giống như trừ mình ra thì không còn người nào khác nhớ y, có thể, y là do mình hư cấu nên cũng không chừng! Thỉnh thoảng Thiên Dương sẽ tỉnh giấc giữa đêm khuya, nhìn bóng cây lay động ngoài cửa sổ, ngóng trông quỷ hồn xuất hiện. Phong Duyệt ấy, cho dù biến thành quỷ hồn, cũng chắc chắn xinh đẹp nhất trên thế giới này? Nhưng mà, Phong Duyệt lại cứ mặc y tưởng niệm như thế, chẳng chịu xuất hiện!

Thiên Dương luôn mơ thấy Phong Duyệt, nhưng thỉnh thoảng mới mơ thấy Tích Nhan.

2. Chương 2: Phong Hà

Trong Phong Hà cung lại đến một chủ nhân mới, nghe nói là chưa ai từng gặp, thị nữ Thúy Bình hầu hạ Uyển phi, trong viện liên không có dấu người. Hoàng thượng mỗi ngày đều nán lại Phong Hà cung, ngay cả chỗ của Linh phi luôn sủng ái cũng không thấy tới. Vì thế, trong cung bắt đầu lo sợ bất an mà phỏng đoán. Hoàng đế chuyên sủng, luôn làm người ta vừa đổ vừa hận. Chủ tử mấy cung phái cung nữ thăm dò Thúy Bình, nhưng Thúy Bình lại như câm điếc, chẳng nói lời nào. Việc này càng dẫn phát những phỏng đoán trong cung. Bên trong lời đồn đãi cũng có ác ý thâm hại.

Thiên Dương bước vào Phong Hà cung, Thúy Bình đã quỳ ngoài cửa tiếp giá, nhưng bên trong vẫn truyền ra tiếng đàn vụn vặt, Thúy Bình vẻ mặt đầy lo lắng, thỉnh thoảng lại lén nhìn vào bên trong.

Một ngày rồi, không ăn thứ gì hết... Thiên Dương ôn nhu nói, người nên ăn nhiều một chút, Phong Duyệt...

Tiếng đàn chợt ngừng bật, người đánh đàn ngưng mắt nhìn Thiên Dương, cảm hận nói: Ta là Mục Ly Ương!

Ly Ương vốn phải ở Thương Châu bỗng nhiên lại ngồi trong Phong Hà cung, yên lặng đánh đàn, nhưng y vẫn là một hài tử, dù cho có được dung mạo của Phong Duyệt, nhưng vẫn là một hài tử. Bởi vì sủng ái mà tự mình mê hoặc tâm mình, cho rằng nam tử cao cao tại thượng này là ôn nhu, giống như mình thích y, sủng ái y như vậy, là cũng được y ôn nhu quan ái. Khi đó, Tích Nhan nằm trên giường bệnh nói: Ly Ương, Ly Ương, đệ rời khỏi cung đình đi! Đệ mau quay về Giang Nam đi! Đệ cầu Hoàng thượng thả ra ngoài đi!

Ly Ương ban đầu không hiểu, còn cho là Tích Nhan luôn khinh khỉnh đạm đạm kia cũng đổ kỵ. Thế nhưng, vẫn là Tích Nhan hiểu người này! Để vương gì chứ, họ vốn dĩ là những kẻ không có tâm, Ly Ương biết mình chỉ là món đồ chơi mới của Vĩnh Duyệt đế, y muốn nhốt Phong Duyệt, nhưng Phong Duyệt đã đào tẩu; vì vậy y muốn nhốt Tích Nhan, tiếc là Tích Nhan lại muốn chết, cho nên, sót lại mình, vẫn còn ở nơi này, thế nhưng, Ly Ương cũng toàn tâm toàn ý muốn rời đi.

Không đúng, người là Phong Duyệt của trẫm. Thiên Dương cười khe khẽ, Ly Ương thật sự có khuôn mặt giống hệt Phong Duyệt, xinh đẹp khiến người không dám nhìn. Thiếu niên hung hăng dọa người, bởi vì có được học thức cùng trí tuệ mà khuôn mặt thanh xuân đường hoàng. Kỳ thật, y không giống cả Phong Duyệt lẫn Tích Nhan. Trước mặt họ, Ly Ương sẽ như một người đến từ thế giới khác, tất cả mỹ mạo và trí tuệ không phải dùng để tự mình khen mình, là muốn cho thế nhân này đến xem, đến đổ kỵ, đến hâm mộ, đến kiêu ngạo, y chính là một người trên đời này, không thể rời đi, không trốn khỏi trần thế huyền diệu này. Thế nhưng, Phong Duyệt và Tích Nhan lại là những người đã định trước là phải rời khỏi thế giới này! Dù là ai cũng không giữ được. Thiên Dương có chút cảm giác nhận mệnh. Y cười cười, thầm nghĩ, chính bởi vì như thế, cho nên mới muốn giữ họ lại đến vậy chăng?

Ly Ương giận rồi, hài tử mới 15 tuổi này, cũng tầm cỡ Tích Nhan thời điểm tiến cung năm đó, nhưng y là hài tử được nuông chiều, vậy nên, đem hỉ nộ ái ố của mình đặt cả ở trên mặt, ai cũng có thể nhìn ra suy nghĩ của y. Nhưng bên trong hoàng cung, không được phép để lộ một chút cảm xúc bản thân, bên trong hoàng cung tử khí trầm trầm này, mọi người đều chỉ phân thành chủ tử với nô tài, song chủ tử của nô tài có

thể là nô tài của một nô tài khác... Những mối quan hệ phức tạp này, không phải mọi người đều hiểu được! Chỉ ít, Ly Ương không cách nào hiểu được.

Y vẫn luôn bị bỏ mặc, thế giới này không trói buộc được y. Nhưng y cũng không thể rời khỏi thế giới này, vì thế, cứ không ngừng bị tổn thương. Tích Nhan muốn bảo vệ y, cuối cùng lại không có biện pháp. Nàng dùng Chân Lam đổi lấy Ly Ương, nhưng bản thân nàng cũng theo Chân Lam đi mất.

Người không phải muốn thay Tích Nhan sao? Người không phải đã được toại nguyện rồi sao? Thiên Dương cười khe khẽ, vươn tay, khuôn mặt Ly Ương lạnh băng. Lạnh quá! Rõ ràng là mùa hè, nhưng tại sao có thể lạnh lẽo như vậy chứ? Nó khiến người ta có thể cảm thấy thứ ấm áp đã mất đi, cho nên muốn bảo lưu thứ còn lại! Đem giấu những thứ đó đi, không cần biết nó có chịu được không, cứ giấu hết đi, không để người khác nhìn thấy, vậy thì sẽ không biến mất nữa đâu nhỉ?

Phong Hà là một địa phương tốt, trạch viện u tĩnh, nhưng quan trọng hơn là nơi này còn lưu giữ chút hương vị nào đó. Thiên Dương gắng sức hít thở, dường như sẽ ngửi được mùi hoa lan thoang thoang, những cây hoa ấy đã bị dọn đi cả rồi, nhưng hương vị ấy vẫn còn lưu lại, khiến người ta hồi vị, nhịn không được muốn khóc.

Phong Duyên, người cứ ở lại nơi này được không? Chúng ta mãi bên nhau, không xa rời nữa.

Thiên Dương cười, ôm Ly Ương vào lòng, không muốn buông ra, cũng không bao giờ buông ra nữa. Thiên Dương hiện tại đã có dũng khí lưu giữ mọi thứ mình muốn, sự kiêu ngạo của y đã không còn ai có thể phá vỡ. Y phải bảo trì tất cả tôn nghiêm để vương của mình, vậy là được...

Thiên Dương đột nhiên hơi mệt mỏi, lại muốn ngủ thiếp đi, nhưng lập tức bị Ly Ương hung hãn đẩy ra.

Ta là Mục Ly Ương! Ta là Mục Ly Ương! Y lớn tiếng gào lên, thanh âm hơi run rẩy, bây giờ chỉ sót lại mình y, từ đây, y phải cùng cả cung đình, cùng Hoàng đế, cùng chính mình, thậm chí là cùng phụ thân của mình và Tích Nhan đối kháng.

Thật sự, hoàn toàn toàn toàn biến thành một người rồi.

Ly Ương nghĩ mình có phải đã rơi lệ rồi không. Nhưng, người kia tại sao phải ôn nhu lau nước mắt cho mình như vậy chứ? Mọi người đều là những kẻ lừa đảo dối trá! Bởi vì sùng bái mà bị phản bội, đó là vết thương khắc sâu hơn bất kỳ thứ gì.

Y là người không yêu bất kỳ ai chẳng? Vậy nên mới hung hãn đâm người một đao, sau đó nói, chúng ta bên nhau, không xa rời...

Thế giới dối trá, cho nên, phụ thân và Tích Nhan đều một lòng muốn rời khỏi!

Ly Ương nhớ lại dáng vẻ cao cao tại thượng, nụ cười cự người ngàn dặm của nam nhân này khi mình nhìn thấy lần thứ hai trên đại diện hoàng cung. Trước đó cũng từng gặp y một lần ở nhà rồi. Năm ấy, phụ thân từ trong cung trở về không bao lâu thì ốm liệt giường, một năm sau thì thuốc thang đều vô dụng, Vĩnh Duyên để vừa lên ngôi cư nhiên chạy đến chịu tang, quả thực dọa người. Ly Ương còn nhớ có một lần, mình đang thương tâm khóc lóc, chợt một đôi tay vỗ nhẹ tóc mình, ngẩng đôi mắt ngấn lệ lên, lơ mơ trông thấy vẻ bi ai trên mặt người kia, trong lòng lại càng khổ sở. Khi đó liền nhận định, người này, nhất định là một Hoàng đế tốt! Cho nên, toàn tâm toàn ý muốn lại gần. Cầu công danh, chính là vì muốn gần người kia một chút!

Năm ấy, Hoàng đế đưa tỷ tỷ mình vào cung, trong lòng vừa là không muốn, cũng là đổ kỵ. Nói vậy, sự sùng bái mù quáng của thiếu niên ấy đã nảy mầm từ lúc đó! Cũng từng viết thư qua lại với Tích Nhan tỷ tỷ, trong thư, Tích Nhan nói Phong Hà cung mới mọc một gốc hoa, trên mái hiên rút xuống một mảng sơn, nhưng chỉ không đề cập tới trượng phu của nàng, đương kim Hoàng đế. Ly Ương bèn lấy làm kỳ quái, trên đời này nào có phụ thê kỳ lạ như vậy? Về sau vào cung, mới biết, trên đời này, Hoàng đế chính là một mình cô độc, không có thân nhân, không có thê nhi. Vì khó chịu, bèn muốn lại gần một chút, tâm tâm niệm niệm muốn nhìn y tươi cười.

Thế là, cùng y uống trà, cùng làm thơ, cùng đánh đàn, có lúc còn nói tới phụ thân mình. Phụ thân chỉ thích tỷ tỷ thôi, chơi cờ chỉ chơi với tỷ tỷ, luận thơ cũng chỉ luận cùng tỷ tỷ, lại mặc ta làm mọi việc, nhưng làm sai cũng sẽ phạt nặng lắm, hồi nhỏ ta thật sự đổ kỵ Tích Nhan! Ly Ương còn nhớ mình đã nói như vậy,

Vĩnh Duyên để liền cười ha ha. Vĩnh Duyên để rất ít khi cười như vậy, y là Hoàng đế, không thể để người nhìn thấu hỉ nộ ái ố của mình, y luôn mang theo vẻ tươi cười nhàn nhạt, cự người ngoài ngàn dặm, cho dù là mẫu hậu, tần phi và hoàng tử của mình. Thế nhưng, Ly Ương đã thấy được vẻ tươi cười thật lòng của y, nhìn y dung quang tỏa sáng, vì thế nhin không được chìa tay ra.

Hoàng thượng, ngài cười lộ lên như vậy rất đẹp! Tay vỗ lên hai má lạnh như băng của y, nhưng Hoàng đế lại lập tức né tránh, vẻ tươi cười cũng biến mất không thấy tăm hơi ngay tại một khắc ấy. Như là gió, lướt qua sân Phong Hà cung, nháy mắt đã tiêu thất, nhưng, cảm giác như gọi trong gió xuân, vẫn lưu giữa ngón tay...

Hoàng thượng... Ly Ương biết, đây là lần đầu tiên trong đời, mình đau lòng vì một người. Từ đây, rốt cuộc trốn không thoát nữa.

3. Chương 3: Giang Nam

Thiên Dương mở mắt ra, người bên cạnh còn đang ngủ, dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Lần đầu tiên nghe nàng xướng khúc, liền hơi luyến tiếc rời khỏi. Tên cũng hay, Ngọc Linh Lung, chắc cũng có tâm linh lung nhĩ? Chẳng qua thiếu một chút trong sáng. Nhưng chút tiếc nuối ấy không ảnh hưởng tới việc Thiên Dương đưa nàng về cung. Bởi vì có Ngọc Linh Lung, Thiên Dương cũng có chứng cứ là đã đi qua Giang Nam.

Phong Duyên là Giang Nam đệ nhất danh nho, trên người mang theo hơi thở mê mông của Giang Nam, không thể nào nhìn thấu. Gạt một tầng sương mù ra, vẫn còn một tầng khác, có lẽ đó chính là điều mà người ta vẫn nói là bị hơi thở của mưa phùn lất phất Giang Nam xông ấy nhĩ? Nhưng trên người Ngọc Linh Lung không có. Nàng là ca cơ bị bán đến Giang Nam, bởi có dung mạo và giọng hát xuất chúng, mới tránh được trầm luân, nhưng cũng không tránh được dính chút khí bẩn. Duyệt người vô số, cũng liền có hơi thở thục tục. Tính ra thì mình cũng rất lâu rồi chưa tới Vị Ương cung, thời tiết lạnh dần, trong lòng cũng uể oải phát lạnh. Chỉ muốn ngồi trong Phong Hà cung, ngửi thứ hơi thở sắp sửa trôi đi ấy, an an tĩnh tĩnh sống qua mỗi một ngày.

Lúc Phong Duyên còn ở trong cung, ngoại trừ Tích Nhan, đề cập nhiều nhất cũng chính là Giang Nam. Khi đó thậm chí đã ước định, nói phải cùng đi Giang Nam xem thử. Khi ấy, Mục gia đã từ Giang Nam chuyển đến kinh thành, nhưng Phong Duyên nhất định là không thể thích ứng với đô thị phồn hoa khô ráo này đâu nhĩ? Giang Nam trong miệng y, đẹp như một vốc nước trong vắt dưới hồ, phiếm màu không trung. Nhưng chung quy không cách nào thành được. Phong Duyên rời đi vội vã, chẳng lưu luyến thứ gì, lại mang cả hồn phách Thiên Dương đi.

Hoàng thượng, ngài tỉnh rồi? Linh Lung mở mắt, thấy Hoàng đế đang nhìn mình tử tử tế tế, dường như muốn nghiền ngẫm gì đó. Định đứng dậy hầu hạ Hoàng đế thay quần áo, lại bị Thiên Dương cản.

Ái phi ở Giang Nam cũng nhiều năm rồi nhĩ? Thiên Dương nở nụ cười nhàn nhạt.

Tính ra chắc cũng sắp mười năm rồi... Sao Hoàng thượng lại hỏi những chuyện đã qua này?

Có người, từng nói với ta, mưa Giang Nam không khô nổi, rơi lên người, rơi lên tâm khảm, rồi chẳng quên được nữa... Thiên Dương khe khẽ thở dài, ái phi, nàng có còn nhớ Giang Nam có gì tốt?

Chỗ tốt của Giang Nam? Ánh mắt Linh Lung đột nhiên mê mông. Chỗ tốt của Giang Nam? Nơi nơi đều là những văn nhân mặc khách, cũng liền điệu ngữ yên nhiên, phố lớn ngõ nhỏ đều có người rao bán hoa ngọc lan, mùi hương kia nhàn nhạt mà khiến người phát ngộp... Chiều bài của tửu *** đón gió tung bay, bước chân của mọi người đều nhàn nhã, cho dù mưa rơi, cũng chẳng vội vàng, dù sao đường trước cũng đang đổ mưa... Khi đó, vừa đến Giang Nam, hát rong ở đầu đường, nhị hồ của phụ thân kéo sao mà thê thảm, có người thưởng cho hai tiền, ngày ấy vậy là coi như có chỗ trông cậy... Thế nhưng, phần lớn thời gian, xướng xong, những người vây xem cũng liền tản ra, cô linh linh, lưu lại dư vị thê thê thảm thảm... Có một lần, đã là ba bốn ngày liền không kiếm được tiền thưởng thì phải? Xướng đến không thể xướng nổi nữa, phía trước cũng chẳng còn ai... Chính lúc ấy, đã trông thấy đôi tay sạch bóng kia, cầm một xâu tiền... Ta ngẩng đầu, liền thấy dung nhan anh tuấn nọ. Lúc đó, ta còn là một tiểu cô nương 5, 6 tuổi, song cũng lần đầu tiên đó

ky. Người đẹp dễ như vậy, mang theo một thân khí tức phú quý, mặc dù còn là một thiếu niên, vẻ mặt lại kiêu ngạo thế! Người nọ nở nụ cười nói với ta: Tiểu cô nương, cô hát hay lắm...

Hoàng thượng, khi đó, y nói với ta, cô hát hay lắm... Ta đã nghĩ, ta nhất định phải hát thật hay mới được... Sau đó, phụ thân qua đời, ta hát rong đến Thính Vũ lâu, cư nhiên đã hát hồng luôn, chắc cũng chính là vì một câu năm đó của người kia! Linh Lung mỉm cười ôn nhu, trong ánh mắt chính là nắng mai xán lạn.

Thiên Dương nghĩ, nếu Linh Lung vẫn cười như vậy, có lẽ mình sẽ lại thích nàng hơn một chút chẳng?

Hoàng thượng, ngài đã nhiều ngày rồi không đến... Nghe nói trong Phong Hà cung... Linh Lung dè dặt hỏi, lại vẫn bị Thiên Dương cắt ngang. Có một số việc, không nên hỏi thì đừng hỏi nữa... Thiên Dương đứng dậy, giang hai tay cho Linh Lung hầu hạ thay quần áo, trong lòng lại nghĩ, người trong Phong Hà cung kia, có lẽ đã đối đến chẳng còn sức lực mắng chửi người rồi nhỉ? Khóe miệng nhếch lên nét cười: Tính nét y đúng thật rất dữ! Chung quy vẫn là một đứa trẻ!

Lui triều, Thiên Dương cho xa giá dừng ở Phong Hà cung, tiếng đàn vụn vặt vẫn đắm vào màng tai người ta như ngày xưa, hiển nhiên là tức giận càng tăng.

Người tùy hứng cũng phải có mức độ thôi! Thiên Dương bước vào phòng, ta đi một mình còn được, tiếp giá hay không, ta cứ coi như không phát hiện, nhưng nếu như người khác tới thì sao? Phong Duyên, người phải học được sinh tồn trong cung! Nhưng mà, lời Thiên Dương còn chưa nói xong, Ly Ương đã ném cây đàn trên bàn xuống đất, thanh âm trầm thấp, dây đàn chắc hẳn đã đứt rồi. Ly Ương không còn luôn miệng kêu la gọi ta là Mục Ly Ương nữa, y biết việc này là vô ích. Trên thế giới này, chỉ cần là lời nam nhân trước mặt này nói, thì nhất định là đúng. Nhưng mà, Ly Ương vẫn có thể tuyệt thực, có thể đập đàn, có thể ném bát, y cũng biết đó đều là những hành động của tiểu nữ tử, thế nhưng, y không biết mình có thể làm gì để phản kháng. Chỉ là, chỉ là phản kháng đó, dần dần suy nhược, cũng giống như thân thể y vậy, động chút là sẽ không thở nổi. Chính bản thân Ly Ương cũng không biết, phản kháng của mình còn có thể duy trì bao lâu nữa. Tích Nhan dùng Chân Lam chưa ra đời để đổi lấy mình, mà mình cũng chỉ có thể dùng bản thân để đổi Tích Nhan, cho nên, hết thảy đều là định trước. Hoàng đế đã khoan dung rồi, bằng không, chỉ sợ mình có chết mười lần cũng không quá.

Phong Duyên, hôm qua ta mơ thấy Giang Nam, cùng người đi dưới mưa phùn Giang Nam lất phất, làm một cây quạt giấy dầu, phổ lớn ngõ nhỏ đều có mùi hoa ngọc lan... Thiên Dương từ phía sau kề đến, nhẹ nhàng ôm thắt lưng mảnh khảnh của Ly Ương. Khi đó, y cũng dựa vào Phong Duyên như vậy. Chỉ là, khi đó Phong Duyên cười, xem y như một hài tử làm nũng; mà hiện tại, Ly Ương lại liều mạng giãy giụa muốn rời khỏi. Trong chốc lát, chỉ một chốc lát... Thiên Dương cảm thấy mình gần như là đang cầu xin vậy. Y vốn tưởng rằng đời này mình sẽ chẳng cầu xin người nào. Cho dù là lúc Phong Duyên muốn rời khỏi, y cũng chưa cầu xin người kia ở lại. Khi đó, lòng y đau đớn như sắp chết vậy, nhưng y không mở miệng, chỉ một mình đau đớn không cho ai biết. Từ đó về sau, cũng chẳng nổi đau nào có thể tổn thương y nữa.

Phong Duyên, chúng ta cùng đi Giang Nam đi? Trước kia đã ước định rồi mà! Cùng đi được không? Thiên Dương thì thầm, lúc này, y chẳng phải là Hoàng đế trên vạn người gì đó, y là một lữ nhân ngưỡng mộ Giang Nam, muốn cùng người mình yêu, cùng đi ngắm một trận mưa phùn Giang Nam kia.

Thế nhưng, trên đời này không còn vùng Giang Nam nào có thể có Mục Phong Duyên nữa! Phụ thân người kia, cực kỳ chán ghét cái thế giới này, người không lúc nào là không muốn rời khỏi... Hoàng thượng, tại sao ngài còn muốn quấy rầy người, không cho người rời đi? Ly Ương quay đầu, nhìn Thiên Dương, lúc này, họ đều là những đứa trẻ cô đơn vô trợ. Thứ họ vẫn khát vọng, cũng là thứ tổn thương họ lợi hại nhất. Loại đau đớn này, chỉ có bản thân mới biết được. Kỳ thật, Giang Nam chỉ là một thanh đao, cắt da họ, lộ ra xương cốt, máu đầm đìa, nhìn thấy linh hồn than khóc.

Hoàng thượng, có lẽ chúng ta chẳng ai đến được Giang Nam đâu? Giang Nam không còn phụ thân, chắc sẽ chẳng còn là Giang Nam nữa? Ly Ương thở dài mà hỏi, hỏi Thiên Dương, cũng là hỏi chính mình. Thiên Dương ngăn ra, lời của Ly Ương, chém lên ngực y. Nỗi đau âm thầm của mình cùng vết thương người khác chém ra, kỳ thật đều giống nhau. Đều không thể nguy trang như nhau. Đau đớn chậm chạp, giống như đau đớn mỗi lần mơ thấy Phong Duyên, vươn tay, lại chẳng thể với tới.

Thế nhưng, thế nhưng người sẽ không thể giả vờ... giả vờ...

Giả vờ gì đây? Bản thân Thiên Dương cũng hồ đồ mất rồi. Mưa Giang Nam theo ngón tay mềm mại của Phong Duyên, rơi vào lòng Thiên Dương. Năm trước, y đã đến Giang Nam một lòng muốn đi, lại chỉ có thể đưa về một Ngọc Linh Lung. Bằng không, y cũng không biết mình có phải đã thật sự đến Giang Nam, nơi mà Phong Duyên nhớ mãi không quên kia...

Phong Duyên, người có biết, ta muốn gặp lại người, gặp lại vẻ tươi cười ôn nhu của người, uống một bầu rượu hoa lan người ủ nhường nào. Phong Duyên, Giang Nam không có người, đó không phải Giang Nam ta muốn thấy! Người có biết, ta chỉ muốn đến nơi có người thôi!

Thiên Dương chậm chậm bước ra Phong Hà cung. Lòng Ly Ương cũng đau buốt. Rất lâu trước kia, đã bắt đầu vì người này mà đau đớn. Cho nên, làm thế nào cũng không khá lên được.

4. Chương 4: Thay Thế

?

Lời đồn đãi trong hoàng cung, tựa như gió lạnh thảng chập, thổi đến rất cả mặt.

Thủ vệ Phong Hà cung một lần say rượu, liền khai ra tên chủ nhân Phong Hà cung mà trong cung người người đều tò mò. Hôm sau, thủ vệ này rượu còn chưa tỉnh đã mất đầu. Thiên Dương đứng trước mặt thái hậu và Cửu vương gia, lạnh lùng cười, đây là chuyện của bản thân ta. Lần này, không ai có thể đuổi y từ bên cạnh ta đi nữa. Thiên Dương nghĩ.

Thái hậu và Cửu vương gia nhất thời đột nhiên minh bạch, hóa ra, Hoàng đế trước giờ vẫn chưa từng quên, cũng chưa từng tha thứ. Hóa ra, mình đã già rồi, nhưng Hoàng đế, đang trẻ trung như mặt trời giữa trưa.

Ly Ương bắt đầu ăn cơm, bắt đầu ra ngoài, lúc này ánh mắt người bên ngoài đã không còn thương tổn được y. Ly Ương biết, bất kỳ ai biến thành dáng vẻ như y thế này, đều sẽ trở nên không e sợ gì hết. Ly Ương đến hậu hoa viên, Thiên Dương đang ở trong đình nghe Linh phi hát. Đó là khu vườn Hoàng đế ban cho Linh phi, trừ Hoàng đế và Linh phi thì không ai được vào, nhưng Ly Ương lại muốn vào. Cho dù là thay Tích Nhan đi vào cũng được. Ly Ương thầm nghĩ những thứ mình phải đòi lại vẫn còn nhiều lắm.

Hoàng thượng. Linh phi nhìn Ly Ương ý cười đầy mặt, thấp thỏm lo âu. Trên thực tế, nàng trông thấy Ly Ương lần đầu tiên liền bắt đầu vui mừng, Tích Nhan không có được phần nửa vẻ xinh đẹp của Ly Ương. Linh Lung còn nhớ lần đầu tiên trông thấy Tích Nhan, nhìn nàng đang đỡ hài tử của mình bị ngã dậy, nhìn vẻ tươi cười ôn nhu trên mặt nàng, liền cảm thấy mình thật hèn mọn. Tích Nhan không đẹp, lại có vẻ mặt bình tĩnh, vô tranh với đời, Hoàng thượng sủng mình, mình liền lòng đầy mừng thầm. Nhưng Tích Nhan chắc hoàn toàn không cần đâu? Đôi lúc Linh Lung nghĩ, nếu Tích Nhan muốn cướp, mình chắc chắn phải thất bại?

Linh Lung luôn thanh cao, cho dù là hát tại thanh lâu, nàng cũng cao cao tại thượng. Nhưng gặp Tích Nhan rồi, nàng mới biết, mình chỉ là ra vẻ thanh cao thôi. Tích Nhan sẽ không buồn vui vì một người, vì một chuyện, cho dù buồn vui, cũng không ai biết được. Nàng ấy là người sớm muộn rồi sẽ rời khỏi cái thế giới thế tục này! Nhưng Ly Ương thì khác! Vẻ mỹ lệ của Ly Ương ai cũng thấy được, y cũng hào phóng cho người ta nhìn thấy, đó là kiêu ngạo của y! Cho nên, Linh Lung sợ, nàng gọi Hoàng thượng, nhưng Hoàng đế lại cười với Ly Ương này, người cuối cùng cũng chịu ra khỏi phòng rồi?

Khu vườn này đẹp quá! Thật không biết năm đó Tích Nhan làm sao dễ dàng nhường khu vườn này, nếu là ta, hiển nhiên sẽ giữ thật chặt? Ly Ương cười, lại khiến Linh Lung trong lòng phát rét từng cơn.

Nghe nói, khu vườn này là Hoàng thượng thưởng cho mình Linh phi. Không biết ta có phải có phúc khí này, ngẫu nhiên có thể vào ngồi trong này một chút, khúc ca của Linh phi là thanh âm trên trời, nhân gian khó nghe được... Ly Ương đưa tay phất mấy lọn tóc che khuất mắt, lẳng lặng nhìn hai người trước mặt. Hai người đó, chính là bọn họ sao? Một Hoàng đế cao cao tại thượng và một nữ nhân Hoàng đế sủng ái, là họ, đã bức Tích Nhan thông minh lạnh lợi kia không chỗ để lui sao? Họ mới rồi còn ở trong vườn này mà cười, thế nhưng, Tích Nhan thì sao? Tích Nhan lúc này, ắt hẳn đang lặng lẽ thở dài? Chị, chị biết em không phải là chị, cho nên khi đó đã bảo em rời khỏi cung đình, thế nhưng, thế nhưng em đã không cách nào rời đi. Cho nên, em ở lại đây, lần lượt giành lại những thứ vốn phải thuộc về chị được không?

Hoàng thượng... Thanh âm của Linh Lung hơi run run, thiếu niên trước mặt này, tuổi tác chắc cũng xấp xỉ mình? Lúc trước thấy y, ý khí phần chấn mím cười xán lạn, thế nhưng, thế nhưng, tại sao hiện tại lại khiến người ta có cảm giác như rơi vào hàn băng? Là cái gì đã chuyển biến rất mạnh mà không dấu vết như vậy? Nhưng Hoàng thượng thì sao? Hoàng thượng đầu ấp tay gối ngôn ngữ ôn nhu thì sao? Ngài không thấy sự run rẩy sợ hãi của mình! Ngài đang cười nhìn thiếu niên trước mặt này. Bắt đầu từ thời điểm đầu tiên trông thấy y, ngài cứ thế nhìn y không chớp mắt, như đã tìm được trân bảo hiếm thấy gì vậy. Ái phi, hôm nay ta đã gặp một người khá thú vị... Ngày đó, Hoàng thượng đã nói như vậy nhỉ? Khi đó còn tưởng rằng thật sự là người thú vị gì, kỳ thật, kỳ thật lại là một kẻ khiến người, lại là một kẻ khiến người nhin không được sợ hãi...

Phong Duyên, người vẫn rất thích khu vườn này nhỉ! Người nên ra ngoài đi dạo một chút, suốt ngày ru rú trong phòng không tốt đâu! Thiên Dương cười hoan hoan hỉ hỉ, y dường như trông thấy Phong Duyên khi đến khu vườn này lần đầu, cười ca ngợi, thì ra ở đây còn có một chỗ đẹp thế này!

Vườn này nếu trồng mấy cây lan là đẹp rồi... Ly Ương bước lên trước vài bước, quay đầu, liền nhàn nhả đứng dưới bóng cây, hệt như trong giấc mơ của Thiên Dương, nếu nơi này trồng mấy cây lan, vậy sẽ giống hệt trước kia ấy nhỉ? Đúng vậy, sẽ giống hệt trước kia, Phong Duyên đứng cười giữa những khóm lan nở rộ này, Thiên Dương liền nhin không được ngừng hô hấp. Phong Duyên là người thích hoa lan, thế nhưng, từ sau khi y đi, trong hoàng cung này liền hiếm thấy hoa lan, là sợ mình thấy vật nhớ người, nhưng làm sao có thể không nhớ? Ngày mai trăm sẽ bảo phủ nội vụ đưa ít lan qua... Thiên Dương nói vô cùng cao hứng. Y đã rất lâu không được khoái hoạt như vậy nhỉ? Hơi có cảm giác như đang nằm mơ, cứ như thoáng cái đã về lại 5, 6 năm trước, khi đó, trong mắt Thiên Dương chỉ có mỗi mình Phong Duyên...

Bất quá, nghe nói Linh phi nương nương rất không chịu nổi hương hoa lan... Ly Ương cười nhìn nữ tử xinh đẹp vẻ mặt tái nhợt sau lưng Hoàng đế kia một cái. Ly Ương đang nói với nàng: Hết thấy, cứ coi như là đòi lại giúp Tích Nhan...

Phải không? Ái phi? Thiên Dương quay đầu nhìn Linh Lung, vẻ mặt mê hoặc. Đúng rồi, Hoàng thượng ắt hẳn đang trêu đùa mình, buổi tối, ngài sẽ ở bên tai mình nói: Hôm nay thật thú vị... Lâu lắm rồi không gặp người thú vị như vậy... Đúng vậy, hết thấy đều chỉ là trò chơi của ngài, cũng giống như lần trước... Mục Ly Ương chỉ là một kẻ thú vị, chỉ là một kẻ thú vị thôi... Nhất định là như vậy...

Nào có chuyện này? Linh Lung liền cười, thần thiếp cũng rất thích hoa lan mà...

Phong Duyên, người có nghe thấy không, ngày mai, ta sẽ trồng hoa lan khắp trong vườn này, đợi đến cuối xuân sang năm, người sẽ hái hoa lan, lại ủ rượu hoa lan cho trăm được không? Thiên Dương dùng từ “lại” này, đúng vậy, đó là lần đầu tiên, cũng là một lần duy nhất, Phong Duyên tự tay làm rượu hoa lan, rượu hoa dư vị hơi đắng. Còn một lần nữa, là rượu hoa lan Tích Nhan mang về, rõ ràng là một loại, nhưng hương vị hoàn toàn không như nhau... Khi đó, Thiên Dương đã nghĩ, rượu kia, quả nhiên là phải Phong Duyên tự tay đưa cho mình mới ngon!

Phong Duyên, người chơi cờ với trăm đi. Thiên Dương ngẩng đầu nhìn sắc trời. Khi đó, họ luôn đi chơi cờ lúc thái dương ngả về tây. Thiên Dương chưa bao giờ thắng Phong Duyên. Khi đó, y nghĩ, trên đời này cũng chỉ có Phong Duyên mới không nể nang thắng mình như vậy! Về sau còn thua ai nhỉ? Đúng rồi, từng thua bởi Tích Nhan, liền bắt giặc kêu tên Phong Duyên! Khi đó, là toàn tâm toàn ý muốn quên tên này nhỉ? Vốn cũng cho là mình đã quên! Thế nhưng, đều là Tích Nhan không tốt, khiến mình lại nhắc tới cái tên đó, từ đây, liền không thể quên nữa, toàn tâm toàn ý chờ Phong Duyên trở về... Hiện tại, Phong Duyên đã về, mình có thể gọi tên y bất cứ lúc nào, y cũng tùy thời đều có thể đứng trước mặt mình. Không bao giờ còn như trong mộng, vừa vươn tay, y liền biến mất... Hết thấy, thật sự quá tốt, tốt đến cơ hồ khiến mình khó mà tin được! Phong Duyên, người nói có phải không?

Ly Ương đi về hướng ánh trăng ngoài cổng, Hoàng đế đã ở đó chờ mình. Đột nhiên nghe được thanh âm lạnh lùng của Linh phi: Đừng đắc ý, người chỉ là thay thế phẩm thôi!

Thay thế phẩm? Nhưng mà, trong khu vườn này, ai mà không phải thay thế phẩm đâu? Người phải, ta phải, Tích Nhan cũng phải. Thế nhưng, người là thay thế phẩm không cách nào rời khỏi nhỉ? Mà ta với Tích Nhan, chỉ cần muốn là có thể rời đi!

Ly Ương cười, như một kẻ thắng lợi. Thế nhưng, đại khái cũng chỉ có bản thân y mới biết, người thắng lợi

chân chính chẳng phải mình! Thay thế phẩm bị hãm trong khu vườn này, chỉ mình Tích Nhan, nói đi là đi được ngay. Ta ấy à! Cũng đã rơi xuống quá sâu rồi? Bất quá, điều này chỉ có bản thân ta mới biết! Người khác, bất kể là ai cũng không thể biết!

Hoàng thượng, ngài cũng không biết đâu! Cho nên, ta liền đứng trong vườn này mà cười...

5. Chương 5: Đồ Chơi

Một sớm, Ly Ương đến Di Hoa cung của Nghi quý phi, vì là biểu muội thanh mai trúc mã cùng lớn lên với đương kim Hoàng thượng, lại là con gái của trọng thần đương triều Cửu vương gia, cho nên ngay đến nơi ở cũng hoa lệ hơn nhiều cung điện của những tần phi bình thường.

Mục đại nhân... Nghi quý phi nhìn thiếu niên mỹ mạo trước mắt, nhất thời có ảo giác như thời gian quay ngược. Tam hoàng tử đã bỏ đến, thân thân thiết thiết kêu cậu, việc Tích Nhan rời đi, dường như không lưu lại bóng ma gì cho hài tử bé nhỏ này. Ly Ương liền ôm chặt hài tử trên người lưu giữ dòng máu Mục gia này, Ly Ương nghĩ, về sau, hài tử này phải trở thành người chí tôn. Bất kể thế nào, mình đều phải giúp hài tử này đi lên đỉnh điểm cao nhất ấy, muốn nó nhìn xuống thương sinh, ném tất cả mọi người lại xa tít phía sau, vậy là sẽ không có bi ai gì nữa.

Nghi quý phi, ta là đến thăm tam hoàng tử, ngoài ra còn có mấy việc muốn thỉnh giáo ngài. Qua một hồi, Ly Ương phân phó Thúc Bình đưa tam hoàng tử ra ngoài hoa viên chơi.

Cái gì, đại nhân ngài muốn hỏi cái gì? Nghi quý phi đột nhiên hơi bất an. Nàng nhớ tới một lần nọ, Tích Nhan hỏi nàng, hỏi nàng có biết Mục Phong Duyên phụ thân mình hay không. Lần đó, Nghi quý phi đã chạy trốn. Thế nhưng lần này thì sao? Ly Ương trước mắt, trong mắt là thần sắc hoàn toàn không như lúc trước. Y đã biến thành một người khác chỉ trong khoảng thời gian một năm ngắn ngủi. Từ đỉnh cao rơi xuống đất, từ người người hâm mộ đến người người phỉ nhổ, thẳng tắp cao nhất của một người, chắc cũng chỉ như vậy thôi?

Ta từng nghe Tích Nhan nói, trong hoàng cung này, ngài là người duy nhất có thể kiên kiên nhẫn nhẫn cùng tỷ ấy trò chuyện! Tỷ thường nhắc tới ngài trong thư nhà, Tích Nhan nói, nếu mình có thể giống như ngài, khoái khoái lạc lạc, xem như hết thấy đều chưa từng xảy ra, vậy thì tốt rồi! Thế nhưng, ngài là quý công chúa lớn lên trong hoàng cung, tỷ ấy vĩnh viễn không thể đuổi kịp ngài! Ngày đó, lúc ta bị vu hãm, cũng là nương nương ngài đứng ra cứu giúp... Tích Nhan sẽ không nhìn lầm người, sự cảm kích của tỷ với nương nương ngài, vẫn luôn đặt trong lòng, cho dù là tam hoàng tử, cũng phò thác cho ngài... Nhưng mà, Tích Nhan tỷ ấy, tất nhiên vẫn còn rất nhiều chuyện chưa hỏi ngài đâu nhỉ? Cho nên, cứ để ta thay tỷ ấy đến hỏi là được. Chỉ là không biết nương nương ngài liệu có thẳng thắn cho tại hạ biết hay không.

Ly Ương nhìn Nghi quý phi, một người trong mắt chân thành hay không, rất dễ nhìn rõ. Mặc dù Ly Ương khắp đầu óc đều là những thứ muốn đoạt lại. Thế nhưng, thế nhưng trong mắt y, lại trong suốt hơn bất kỳ ai. Toàn tâm toàn ý báo thù cùng toàn tâm toàn ý muốn tới gần ai đó, là một loại tâm tình thôi!

Ngài, ngài muốn hỏi cái gì? Nghi quý phi trước nay chưa từng biết, đối mặt với sự chân thành của một người cũng sẽ khiến mình bất an như thế. Nàng trốn không được, có một số việc biết rồi, thì chạy không được nữa.

Phụ thân ta Mục Phong Duyên, Nghi quý phi, ngài biết người này chứ? Năm đó, ông lấy thân phận áo vải vào cung làm để sư một năm, là một đại mỹ nhân triều dã nhỉ? Nhưng mà, ông vì sao phải vội vàng rời khỏi hoàng cung, sau khi về đến nhà lại buồn bức không vui, chẳng bao lâu thì bệnh mất, là bởi vì trong hoàng cung đã xảy ra chuyện gì chẳng? Nương nương ngài từ nhỏ là người thân cận với Hoàng thượng nhất, với những việc cũ này, tất nhiên cũng biết rõ hơn người bên ngoài?

Ánh mắt Ly Ương hơi hùng hổ dọa người. Nghi quý phi biết y không phải Tích Nhan, y đã hạ quyết tâm, muốn biết những chuyện đã qua. Nhưng mà năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nghi quý phi tận mắt thấy một hài tử kiêu ngạo, tự cao tự đại đã biết cái gì là sùng kính và ái mộ, đã hiểu một hài tử vui tươi, khoái hoạt từ từ sa sút tinh thần, biến thành một đế vương không cần bất kỳ ai tiếp cận nữa như thế nào. Nghi quý phi còn nhớ có một lần, Thiên Dương nhìn nàng nói: Vãn nhi, trên đời này, ta rốt cuộc chẳng tìm được một người, làm ta cảm thấy vừa hạnh phúc vừa tuyệt vọng nữa, nếu có một ngày ta chết, nhất định

là vì một người như vậy. Khi đó Thiên Dương đã thành Hoàng đế, y dùng trẫm với mọi người, lại dùng ta khi nhắc tới người kia. Khi đó, nàng liền biết, mười mấy năm thanh mai trúc mã chẳng thể bằng một năm sống chung, không đúng, là chẳng thể bằng một lần thoáng nhìn của họ lúc ban đầu. Loại bi ai ấy, nàng chỉ tự mình biết. Kỳ thật người tuyệt vọng, đâu chỉ mình Thiên Dương?

Đại nhân ngài đại khái không biết đâu nhỉ? Nghi quý phi đột nhiên nở nụ cười, hoàng cung là nơi tịch mịch lắm. Mặc dù có rất nhiều nơi mới lạ thú vị, nhưng lâu dần cũng chán. Cho nên, bên trong hoàng cung này cần đồ chơi, rất nhiều và mới lạ. Hơn nữa bên trong hoàng cung này, một món đồ cổ, một gốc hoa, một con chim, thậm chí là một người... Những thứ này đều có thể trở thành một món đồ chơi. Có lúc, một người là đồ chơi của một người, mà người này, lại là đồ chơi của một người khác. Giống như trong cung này nhiều nô tài, chủ tử của một nô tài có thể là nô tài của một nô tài khác. Chính là như vậy thôi. Nhưng mà, bất luận thế nào, Hoàng thượng là chủ tử của mọi người, những người khác là nô tài là đồ chơi, đều không hề gì, biết ai là chủ tử là được rồi...

Nghi quý phi cười, chẳng biết giải thích như vậy, đại nhân có vừa lòng không?

Nghi quý phi vẫn nhớ tên mình là Chu Nghi Vân. Hồi nhỏ Thiên Dương gọi nàng là Vân nhi. Thiên Dương nói, Vân nhi, muội hãy mãi ở bên ta được không? Nếu ta làm Thái tử, muội sẽ là thái tử phi, nếu ta làm Hoàng đế, muội sẽ là hoàng hậu, Vân nhi, ta luôn gọi tên muội, muội cũng đừng rời khỏi ta, được không? Thế nhưng Vân nhi tên này, đến bây giờ, rốt cuộc còn bao nhiêu người nhớ được? Hoàng thượng đã nhiều năm không gọi tên này? Cho nên, Vân nhi tên ấy cũng không cần nữa. Vân nhi đã biến thành đồ chơi, biến thành nô tài, biến thành người chẳng phải là cái gì cả.

Hết thấy những điều này, chắc đều bởi vì một người tên là Mục Phong Duyên? Người đó, chỉ một cái nhìn ban sơ, đã thành vĩnh viễn. Khi đó, Thái tử 16 tuổi nói với lão sư 33 tuổi: Ta thích người. Vân nhi đứng ngoài cửa sổ từ đây vĩnh viễn tan biến. Thiên Dương sau khi bước lên hoàng vị, lần cuối cùng kêu tên nàng, là nói với nàng: Nàng đã biết tất cả, biết những hoan hỉ và tuyệt vọng của trẫm, cho nên, về sau trẫm không bao giờ có thể ngụy trang trước mặt nàng nữa, cho dù trẫm có thể ngụy trang trước mặt mọi người trên đời này, nhưng vẫn không thể giả vờ một đế vương lãnh khốc vô tình trước mặt nàng. Cho nên, Vân nhi, nàng sau này chính là Nghi quý phi của trẫm, là ái phi của trẫm, nhưng vĩnh viễn không còn là Vân nhi của trẫm, nàng hiểu chứ?

Khi đó, Vân nhi gật đầu, phải liều mạng mới không òa khóc ra, từ đó về sau, nàng không còn khóc nữa. Tiểu cô nương tên Vân nhi vẫn theo sau Thiên Dương, liền chết đi. Một nữ tử gọi là Nghi quý phi, đứng trong hậu cung này, cười khoái khoái lạc lạc, vờ như không để ý gì, từ đây, chỉ cần an tâm làm một chủ tử, một nô tài, một món đồ chơi, cũng như một món đồ cổ, một gốc hoa, một con chim, một người ngoài cuộc.

Nhưng mà, nhưng mà, nếu thật sự chỉ chia làm chủ tử với nô tài, đồ chơi, vậy thì tốt rồi! Ly Ương thở dài, như vậy, chắc sẽ không thấy bi ai đâu? Như vậy, hẳn là có thể dễ dàng đến gần và rời đi? Có thể dễ dàng cười hoặc khóc? Nghi quý phi, ngài không bi ai chút nào sao?

Ly Ương không hỏi gì nữa. Y bắt đầu dần dần hiểu được một chút, có một số việc, qua rồi, cho dù hỏi lại, cũng chẳng ích gì. Ly Ương nghĩ, tại sao mình phải hỏi? Chỉ là tìm một cái cớ, để cái gọi là trả thù hoặc thù hận của mình tìm được một lý do thôi chẳng? Bởi vì mình từng chút từng chút, mất đi hơi sức, có đôi lúc, đột nhiên có ảo giác, mình chính là Mục Phong Duyên ư? Như vậy cũng tốt, được Thiên Dương sủng, cưng chiều, cũng như tâm tình lúc trước khi muốn đến gần y. Đứng trong khu vườn sau Phong Hà cung, nơi đó trồng đầy hoa lan Phong Duyên thích, nơi nơi đều có mùi hương u u, thật giống như trong tổ trạch Giang Nam. Phụ thân cười đọc thơ cùng Tích Nhan, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn mình đang đuổi bướm chạy khắp vườn...

Chỉ là, đến cuối cùng vẫn chưa thỏa mãn nhỉ? Đứng giữa những gốc lan đó nhìn vẻ tươi cười ôn nhu của Thiên Dương, vẻ tươi cười ấy so với ánh dương sau thu còn chói mắt hơn. Những vẻ tươi cười này không phải cho Mục Ly Ương, là cho Mục Phong Duyên! Nghĩ đến đây, tâm liền đau đớn từng cơn.

Hoàng thượng, thanh âm gì mà chói tai vậy? Ly Ương cau mày. Đó là tiếng ca của Linh phi, thoáng có vị bi thảm.

Ta ghét thanh âm đó... Ly Ương vẫn cau mày nói. Từ đây, trong hoàng cung không còn tiếng ca của Linh phi nữa. Thế nhưng, thế nhưng, Ly Ương cũng thành một Linh phi khác. Tích Nhan, Tích Nhan, nếu chỉ

nhìn thấy em hiện tại, nhất định phải ghét em thôi? Nhưng mà, em không thể trở thành chị! Cho nên, từ nhỏ, phụ thân đã thích tỷ tỷ, mà không thích em...

Tim đau quá, đau quá, lúc nào cũng đau, thấy y hay không, đều đau như nhau... Nếu ta không đến hoàng cung này, không gặp người này...

6. Chương 6: Chân Tướng

Ta mơ một giấc mơ. Đột nhiên mơ thấy rất lâu rất lâu trước kia, khi đó còn ở Giang Nam. Mùa đông năm ấy, bị phụ thân phạt quỳ trong viện. Không nhớ mình rốt cuộc vì sao bị phạt, chỉ mang máng nhớ mình quỳ trong viện mà rất không phục, mẫu thân đến khuyên cũng quật cường không muốn đứng dậy vào nhà, khi đó đang chờ phụ thân chăng? Cho rằng như vậy chính là chiến thắng phụ thân. Kết quả, đêm ấy, Giang Nam mùa đông luôn ẩm ướt giáng đại tuyết. Ta quỳ ở đó, cả người phát run, nhưng vẫn không muốn đứng dậy, khi đó, chính là vì giận đối phụ thân, lại suýt chút nữa ngay cả mạng mình cũng không cần! Mẫu thân dường như đang tranh chấp với phụ thân, không phải, là mẫu thân đang một mình kêu to, mẫu thân luôn dịu dàng vì mình mà kêu âm lên với phụ thân trầm mặc hơn bình thường. Tích Nhan liền chạy đến quỳ bên cạnh mình, nói gì cũng không chịu rời khỏi. Trời lạnh lắm, toàn thân run rẩy, rồi sau đó không biết gì nữa.

Lúc tỉnh lại, đã ngủ trên chiếc giường ấm áp, phụ thân ngồi bên giường, vẻ mặt mỗi mệ, sau mới biết, người đã ở bên mình cả một đêm. Mình đã bệnh rất lâu rồi? Giận đối phụ thân, không chịu để ý tới người. Lúc bệnh khỏi hoàn toàn, đã đến ngày xuân hoa nở. Chạy vào trong viện, thấy phụ thân quay đầu, mỉm cười gọi mình: Ương nhi... Tức giận và oán hận lúc trước liền tan thành mây khói. Khi đó, phụ thân đứng giữa những khóm hoa lan, đẹp khiến người phải ngừng thở, khi đó đã nghĩ, về sau cũng biến thành người như phụ thân thì tốt.

Sau khi phụ thân mất, mẫu thân thường nhìn mình ngẩn người, sẽ nói: Ương nhi, con rất giống phụ thân con. Mọi người đều nói như vậy, cũng liền cho rằng mình giống phụ thân. Cũng dung mạo xuất chúng, cũng tài học hơn người. Nhưng mà, phân nhân tần trong ánh mắt phụ thân kia, mình dù thế nào cũng không học được? Ngược lại là Tích Nhan ngoại hình không giống phụ thân, ánh mắt khinh khinh đậm đậm, dường như chẳng để ý gì...

Hoàng thượng, ngày đó, Tích Nhan là ở cửa tây noãn các này quỳ một ngày một đêm rồi?

Sao lại nhắc đến những chuyện cũ này? Thiên Dương đang phê duyệt tấu sớ, đầu cũng không ngẩng mà nói.

Ta đang nghĩ, khi đó lúc Tích Nhan đang quỳ giữa trời băng đất tuyết ta đang làm gì nhỉ... Chắc đang oán hận? Bởi vì bị ủy khuất, liền thấy ông trời có lỗi với mình. Toàn tâm toàn ý chửi mắng những người hãm hại mình đó. Nhưng mà, khi đó trong lòng nghĩ, Hoàng thượng nhất định sẽ cứu ta, Hoàng thượng nhất định sẽ tin tưởng ta... Cho nên, cái đêm đại tuyết ấy, liền ngủ an an ổn ổn. Nhưng mà, đáng ra ta nên quỳ cùng Tích Nhan mới phải. Rất lâu rất lâu trước kia, là Tích Nhan quỳ cùng ta, cho nên lần ấy, nên là ta quỳ cùng Tích Nhan mới đúng... Thế nhưng, ta lại không hề... Tích Nhan dùng Chân Lam đổi lấy tính mạng ta? Hoàng thượng, là bởi vì như thế, mới không giết ta, thậm chí không đày ta đến Thương Châu sao?

Ly Ương lẩm bẩm độc thoại, nhưng lúc y ngẩng đầu, lại phát hiện Thiên Dương vẫn nghiêm nghiêm túc túc phê duyệt tấu chương của mình, y đại khái không nghe thấy đâu nhỉ? Đúng vậy, những điều này y không có hứng thú, Tích Nhan, Ly Ương gì đó, y đều không để ý đâu! Bên cạnh y đã có Phong Duyên, cho nên, y không để ý gì khác nữa!

Ly Ương lặng lẽ mở cửa tây noãn các, một mình trốn ra ngoài. Đã nán lại trong hoàng cung này nhiều năm rồi nhỉ? Rốt cuộc là mấy năm? 7 năm hay 8 năm? Bất quá, điều này đại khái không có gì khác biệt đâu? Nghi quý phi vẫn được phong làm hoàng hậu, tam hoàng tử đã cho làm con nàng. Hoàng thượng đã bắt đầu đưa ra việc sắc phong Thái tử. Linh phi bởi vì không còn ca hát nữa, cũng dần dần mất đi sự sủng ái của Hoàng thượng. Hoàng thượng không phải nán lại tây noãn các thì là đi Phong Hà cung. Thái hậu năm trước quy tiên, Cửu vương gia cũng bởi vì tuổi tác đã cao, nửa rút lui, chỉ trên khánh điển hoàng gia mới lộ mặt một chút. Trong cung đã không còn ai dám lời ra tiếng vào nghị luận sau lưng Ly Ương. Qua ngàn ấy năm, trong cung này cũng đều quen nếp rồi. Đúng vậy, trên đời này còn có cái gì là không thể quen

đâu? Cũng như Ly Ương đã quen chuyện Hoàng thượng gọi y là Phong Duyên, bản thân y cũng cho mình là Phong Duyên. Bình yên tiếp nhận sự sủng ái của Thiên Dương.

Chỉ là ngày hôm ấy, Ly Ương nhìn Thiên Dương nói: Đi Giang Nam một lần đi? Đi thăm Giang Nam được không? Thiên Dương lại cười nói: Để sau đi, gần đây Gia Dự quan bên kia có báo nguy. Về sau lại đi nhé... Ly Ương liền biết, kỳ thật, Hoàng đế minh bạch, Phong Duyên đã chết, cho nên, y không đi Giang Nam không còn Phong Duyên.

Ly Ương vẫn không biết ủ rượu hoa lan, dựa vào ký ức, chậm rãi nghĩ, hàng năm vào cuối xuân, Phong Duyên sẽ hái hoa lan tươi, ủ cùng gạo kê, đến mùa thu, sẽ có từng bầu rượu hoa lan dư vị hơi đắng. Chỉ là Ly Ương đã thử 7, 8 năm, chưa một lần thành công, những đóa hoa lan ấy, còn chưa chờ lên men, đã thối rữa trước. Những đóa hoa tỏa ra mùi hương u u ấy, liền như thi thể rữa nát.

Mới một chốc, người đã chạy ra đây... Lại đang hái hoa lan ủ rượu? Thiên Dương từ phía sau ôm lấy Ly Ương, nhẹ nhàng ôn nhu, chắc hẳn trên mặt cũng nhất định là vẻ tươi cười ôn nhu? Ừm, người thích rượu hoa lan mà... Ly Ương cũng cười.

Hoàng thượng, ngày hôm qua, mẫu thân gửi thư nhà.

Ồ? Thiên Dương không tỏ ý kiến, chỉ lặng lẽ ôm Ly Ương.

Trên thư nói, Tích Nhan... Tích Nhan... Tỷ chết rồi... Ba ngày trước... Ly Ương cảm giác được, lúc mình nói đến từ chết này, Thiên Dương thoáng run nhẹ nhẹ, bởi vì đưa lưng về phía y, không nhìn thấy biểu tình trên mặt y.

Ồ. Thiên Dương vẫn không tỏ ý kiến. Rất lâu sau, mới nói: Trẫm sẽ hậu táng Uyển phi, trẫm còn phải truy phong nàng làm quý phi, nghi thức tang lễ, cứ dựa theo quy cách của hoàng hậu đi.

Tạ Hoàng thượng. Ly Ương liền nhẹ nhàng giã khỏi vòng tay Thiên Dương, uyển chuyển quỳ xuống tạ ơn. Không nhìn thấy biểu tình của y.

Mấy ngày sau, Uyển quý phi Mục Tích Nhan phong quang đại tang. Lễ bộ Thượng thư Thảm Trạc Ý toàn quyền phụ trách lễ tang. Mục Ly Ương tạm thời về nhà xử lý hậu sự.

Thảm đại ca. Ly Ương nhìn nam tử trước mặt, ánh mắt hơi mê ly. Huynh còn nhớ trước kia khi ở Giang Nam không? Phụ thân vẫn coi trọng huynh nhất, huynh là đồ đệ người thích nhất, khi đó, tỷ tỷ cũng luôn đi theo huynh. Có đôi khi ta nghĩ, nếu tỷ tỷ không tiến cung, liệu có gả cho huynh không?

Tích Nhan là nữ tử hiếm thấy trên đời này, đại khái sẽ không thuộc về bất cứ ai đâu! Thảm Trạc Ý nở nụ cười, cho dù là Hoàng đế, cũng không có biện pháp giữ được nàng! Khi đó, nàng chạy theo phía sau ta. Ta luôn sợ nàng không theo kịp, thỉnh thoảng quay đầu nhìn nàng một cái. Nhưng nàng cứ một mực tại cự ly đó, vô luận ta nhanh hay chậm, nàng luôn bảo trì cự ly đó, không đến gần cũng không rút lại... Khi đó ta đã nghĩ, có lẽ, nàng không phải muốn theo ta, chỉ là muốn chạy thôi? Chỉ là vì chạy mà thôi...

Ha ha, Tích Nhan quả thật giống người như vậy... Ly Ương cũng cười. Thảm đại ca, có một việc, ta vẫn không rõ. Cho nên, muốn mượn cơ hội này hỏi huynh một chút...

Chuyện gì? Thảm Trạc Ý ngừng đầu nhìn Ly Ương này, biểu tình nghiêm nghiêm túc túc.

Năm đó, có một cung nữ nói đã mang hài tử của ta, thái hậu tức giận, nói ta *** loạn hậu cung. Nếu không phải Tích Nhan giữa trời bưng đất tuyệt quỳ một ngày một đêm, ta nói không chừng đã chết rồi? Nhưng mà, ta tự hỏi, căn bản không biết cung nữ kia. Ngày đó, lúc hình bộ chỉ nhận, cũng là lần đầu tiên ta thấy cung nữ đó... Nhưng mà, rốt cuộc là ai muốn hãm hại ta đây? Thảm đại ca, huynh kỳ thật biết nhỉ?

Ly Ương nhìn Thảm Trạc Ý, ánh mắt sáng ngời.

Ly Ương, người đại khái cũng từng đi Giang Nam tìm tra nhỉ? Ta và Linh phi vốn chính là người quen cũ, nàng cũng là ca cơ ta một tay nâng đỡ, năm đó, cũng là ta dẫn Hoàng thượng đi nghe nàng hát... Linh Lung là nữ nhân không giống Tích Nhan, nàng phải dựa vào người khác mới có thể sống sót, nếu nàng đuổi theo ta, nhất định là toàn tâm toàn ý đuổi theo ta, mà không phải như Tích Nhan, chỉ là vì chạy... Cho nên, ta đã nghĩ, nữ hài nhi như vậy, mới là cần bảo hộ! Nhưng sự tồn tại của người và Tích Nhan, sẽ làm nàng hai bàn tay trắng! Khi đó, có một lần, Hoàng thượng hỏi ta, trẫm muốn giữ một người, nên làm thế nào?

Người biết không? Đó là lần duy nhất ta thấy Hoàng thượng lộ ra biểu tình mê mang như vậy. Thiên tử cao quý, sao lại vì níu giữ một người mà buồn rầu kia chứ? Nhưng sau đó, ta mới biết, Hoàng thượng muốn giữ lại, là một người đã chết 4, 5 năm... Đúng vậy! Vô luận là ai, làm sao có thể giữ được một người chết? Cho nên, ngài liền lộ ra biểu tình mê mang như vậy... Cho nên, ta nghĩ, thế cũng tốt...

Cho nên nói... Cho nên nói... Thanh âm của Ly Ương hơi run rẩy. Hài tử trong bụng cung nữ kia, hài tử ấy, là của Hoàng thượng? Đúng không?

Thẩm Trạc Ý nhìn Ly Ương, nhẹ nhàng gật đầu. Lão sư chết rồi, muốn giữ lại, cũng chỉ có thể giữ được linh hồn, nhưng mà, ngoại hình của người lại giống hệt lão sư...

Như vậy, như vậy, Tích Nhan thì sao? Vốn đã không để ta chết, vì sao phải để Tích Nhan ở cửa tây nôãn các quỳ một ngày một đêm?

Đại khái là trừng phạt! Tích Nhan ấy mà, là người lão sư thích nhất trên đời này, cũng là người duy nhất không quan tâm Hoàng thượng! Người biết không? Hoàng thượng đại khái nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến, trên thế giới này còn có một Phong Duyên khác, trong mắt, hoàn toàn không có cửu ngũ chi tôn ngài!

Chính bởi vì như thế! Chính bởi vì như thế! Ly Ương đứng bật dậy. Phía sau lại truyền đến thanh âm đậm đậm của Thiên Dương: Chính là như thế đấy...

Năm Vĩnh Duyên thứ 12, năm ấy, trong hoàng cung chết rất nhiều người. Uyển quý phi Mục Tích Nhan mẹ ruột của tam hoàng tử, cũng chính là Vĩnh Yên đế sau này bệnh qua đời, Vĩnh Yên đế sau khi lên ngôi, truy phong mẹ ruột là Uyển Nhan hoàng hậu. Ngay sau đó Mục Ly Ương em ruột Uyển quý phi rất được hoàng sủng qua đời, mà nguyên nhân cái chết là Lễ bộ Thượng thư Thẩm Trạc Ý ám sát Vĩnh Duyên đế để không thành, Ly Ương cứu giá bị thương nặng mà chết, sau khi chết được truy phong làm Hộ Quốc hầu. Cũng là mùa thu năm ấy, ca cơ Giang Nam Linh phi Ngọc Linh Lung từng rất được Hoàng đế ân sủng nhiễm tật mà chết. Còn có, sinh phụ Cửu vương gia của Nghi Dung hoàng hậu lúc ấy cũng mắc bệnh qua đời.

7. Chương 7: Quên Đi

Năm Vĩnh Duyên thứ 12 tiết Mang chủng hoàng lăng ngoại ô kinh thành.

Phong Duyên, trầm đến thăm người đây. Thiên Dương đứng trước 5 mộ bia. Nơi đó chôn Mục Phong Duyên cùng một đôi trai gái của y, rồi cả ngoại tôn nữ chưa chào đời nữa. Ly Ương lần cuối cùng ủ rượu hoa lan, cư nhiên thành công chứ. Cho nên, trầm mang đến uống cùng người đây.

Phong Duyên, trầm không thương tâm chút nào đâu. Trầm từng nói với Tích Nhan, trầm sẽ không vì người không tồn tại mà thương tâm. Cho nên, trầm chưa bao giờ thương tâm, không thương tâm vì người, không thương tâm vì Tích Nhan, không thương tâm vì Ly Ương, cũng sẽ không vì tiểu nữ nhi Chân Lam mình chưa bao giờ nhìn thấy kia mà thương tâm. Chỉ là có hơi hoài niệm, năm ấy, cư nhiên đã thành vụn vụn, cho dù trầm dùng hết toàn lực, vẫn không cách nào giữ được người. Thái hậu, Cửu vương gia năm đó bức người rời cung cũng đều không còn trên đời, vì thế, trầm cũng sẽ không nhớ mong người nữa. Khi đó, Ly Ương dùng kiếm chỉ trầm, trầm đã nghĩ, cũng tốt, nếu y thật sự đâm xuống, trầm sẽ có thể đến gặp người. Thế nhưng, cho dù trầm đã tổn thương y như vậy, y vẫn không có biện pháp xuống tay! Cho nên, y chỉ có giết chính y... Bất quá, người yên tâm, những người biết quá trình này, cũng chôn cùng toàn bộ rồi... Thẩm Trạc Ý bình yên chết đi, tuy rằng gánh tội danh này, nhưng hắn cũng biết, đó là chôn về tốt nhất... Chỉ là, lúc Ly Ương tự sát, trầm đã biết, trầm không bao giờ có thể dùng từ “ta” này với ai nữa.

Trầm sẽ không bao giờ đến nữa, cho đến một ngày kia trầm chết, trầm đã để lại mộ huyệt bên cạnh người, sau khi chết, trầm nhất định phải giữ người bên cạnh trầm!

Phong Duyên, người biết không? Kỳ thật gió là có dung nhan đấy, chỉ là không ai có thể nhìn rõ... Trầm gần đây luôn nghĩ, nếu trầm nỗ lực nhìn rõ dung nhan của gió, có phải đã có thể giữ được người? Tích Nhan và Ly Ương cũng sẽ không chết sớm như vậy...

Mà hiện tại, trầm chỉ muốn học quên đi, quên đi người, quên đi Tích Nhan, quên đi Ly Ương, quên đi Chân Lam, quên đi năm ấy...

Đúng rồi, dường như trẫm chưa bao giờ nói với người và các người câu kia, vậy, trẫm chỉ nói một lần này, cũng là một lần cuối cùng dùng từ “ta” này.

Ta, yêu các người...

Tiếng gió thổi qua...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-chi-phong-nhan>